

lobkyni nebyla odborovou organizací přiznána podpora v nezaměstnanosti za dobu od 17. února 1934 do 18. května 1934 v požadované výši. **P r v ý s o u d** žalobu zamítl. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Propustil-li zaměstnavatel, nemaje důležitého důvodu, předčasně zaměstnance, může se tento podle § 1162 b) obč. zák. domáhati kromě platu náležejícího mu podle smlouvy za čas až do skončení pracovního poměru — ať skončil uplynutím smlouvené doby nebo po řádné výpovědi uplynutím výpovědní lhůty — též náhrady další škody neoprávněným propuštěním mu vzniklé. O takový případ tu jde, ježto nároku na podporu v nezaměstnanosti nemá, kdo byl vlastní vinou propuštěn ze zaměstnání (§ 5 č. 4 zák. č. 267 ai 1921 Sb. z. a n. v doslovu zák. č. 74/30 Sb. z. a n.). Nesejde na tom, že přihláška, o níž jde, byla vyhotovena teprve po skončení pracovního poměru žalobkyně, ani že v přihlášce byl ověřen důvod rozvázání pracovního poměru zaměstnavatelem, neboť důvodem uplatňované náhrady škody nebyl a není obsah přihlášky, jež odpovídal a musil odpovídati stavu věci, jak se skutečně udál, nýbrž tvrzené porušení pracovní smlouvy. V souzené věci žalobkyni přisouzena náhrada za výpovědní lhůtu v částce 180 Kč, ježto byla žalovanou firmou dne 20. prosince 1933 bez důležitého důvodu podle § 82 lit. f) živn. ř. propuštěna z práce. Žalovaná firma je tudíž žalobkyni práva z další škody jí tímto neoprávněným propuštěním vzniklé a žalobou vymáhané za ztrátu podpory v nezaměstnanosti. Nesejde na tom, zda žalovaná v době, kdy vyplnila přihlášku o podporu v nezaměstnanosti, věděla či nevěděla, že propustila žalobkyni neoprávněně, neboť její zavinění spočívá v tom, že žalobkyni propustila bez důležitého důvodu a toto propuštění zavdalo příčinu k tomu, že žalobkyně podle svrchu dotčených předpisů nemohla obdržeti spornou podporu, takže je tu příčinná souvislost mezi zaviněním firmy a nastalou škodou. Nesejde ani na tom, že žalobkyně neupozornila svoji odborovou organizaci na domnělou nesprávnost důvodu svého propuštění z práce, ježto důvod rozvázání pracovního poměru musí být v přihlášce ověřen zaměstnavatelem a nelze jej nahraditi ani oznámením žalobkyně, ani vlastním šetřením výboru organizace. Žalobkyni nelze tudíž přičítati zavinění ani spoluzavinění proto, že neuvědomila organizaci, že propuštění jest sporné a není tu rozporu se spisy, nepřihlížel-li odvolací soud k této části přednesu žalované firmy, ježto nemá významu pro posouzení věci.

Čís. 15537.

Neodporuje dobrým mravům ani předpisům zákona o pensijním pojištění čís. 26/29 Sb. z. a n. úmluva, podle níž byl zaměstnanec po třicetipětileté službě ponechán nadále v aktivitě pod podmínkou, že odvede zaměstnavateli vždy pensijní a starobní důchody pensijním ústavem mu vyplácené.

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 1849/36.)

Žalobce po dosažení 35 služebních let měl býti dán dnem 1. srpna 1927 do výslužby, centrální ředitelství žalované však ho uvědomilo, že se souhlasem správní rady se nadále ponechává v aktivní službě, avšak že po dobu další aktivní služby musí starobní důchody všeobecným pensijním ústavem i pensijním fondem II mu vyplácené vrátiti žalované společnosti, t. j. je hned po vyplacení zaslat šekovým poštovním úřadem žalované. Žalobce tvrdě, že toto ujednání odporuje dobrým mravům a předpisům zákona o pensijním pojištění, domáhá se na žalované vyplacení těchto částek. P r v ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Šlo o nabídku žalované společnosti, kterou byla navržena změna služebního poměru žalobce po dobu jeho další aktivity. Žalobci neměly býti poskytnuty dosavadní příjmy v neztenčené výši, nýbrž jen příjmy po odečtení odpočivných příjmů přiřčených žalobci dotčenými pensijními ústavy. Měly-li takto býti změněny služební příjmy žalobce, nešlo o pokračování v dosavadním služebním poměru, nýbrž o změnu podstatné části služební smlouvy a tudíž o návrh nové služební smlouvy, kterýž žalobce mohl avšak nemusil přijmouti. Nenamítal-li žalobce nic proti nabídce, konal-li nařízené mu služby, přijal-li platy a odváděl-li pravidelně své odpočivné příjmy žalované, dal tím najevo (§ 863 obč. zák.), že nabídku přijal a se smlouvou souhlasil, a nemůže odporovati její platnosti pro rozpor s dobrými mravy (§ 879 obč. zák.), ježto ujednání o výši platu je zákonem vyhrazeno smluvní svobodě a nebylo ani zákonem zapověděno konati práce bezúplatně. Smlouva neodporuje ani velícím předpisům zákonů a povinnému pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců (zák. čís. 1/1907 v doslovu nař. čís. 138/1914 ř. z., pokud se týče zákona čís. 26/1929 Sb. z. a n.), ježto tu nejde o dohodu, kterou by platnost pensijního zákona byla omezena nebo vyloučena v neprospěch žalobců, pokud se týče kterou by byl postoupen žalované společnosti žalobcův nárok proti pojišťovně nebo plnění pojišťovny, neboť žalobcovy nároky povinným pensijním pojištěním nabyté zůstaly úplně nedotčeny, žalobce je pobíral dále, neměl býti ani nebyl zkrácen v těchto pensijních požitcích podle zákona mu příslušejících a byly novou smlouvou jen upraveny služební požitky žalobce v poměru k zaměstnavateli (žalované společnosti) z jeho další aktivní činnosti a upraven sčítovací způsob při výplatě těchto služebních platů. Této úpravy bylo však třeba, ježto podle ujednání a z něho patrné vůle stran měl žalobce budoucně obdržeti na služném jen rozdíl mezi dosavadním aktivním platem a souhrnem jeho odpočivných příjmů, a ježto tyto byly mu pensijním ústavem vypláceny přímo a on dostával dosavadní aktivní požitky v neomezené výši přímo od žalované, mělo býti vzájemné sčítování zřejmě provedeno tím způsobem, že žalobce měl starobní důchod, o kterýž jde, když mu byl vyplácen pensijním ústavem, ihned refundovati žalované, která mu již vy-

platila příslušnou částku na jeho účet (à conto). Z toho, co dosud vyvo-
děno, jest patrné, že žalovaná spornými částkami nebyla bezdůvodně
obohacena na úkor žalobcův, nýbrž že je pobírala byvši k tomu oprávně-
ná podle platné smlouvy. Žalobní žádost není tudíž již z tohoto dů-
vodu opodstatněna.

Čís. 15538.

**Ve věcech kárných proti dělníkům a zřízcům obce pražské roz-
hoduje disciplinární komise konečným způsobem.**

(Rozh. ze dne 23. října 1936, Rv I 1971/36.)

Žalobce se domáhá soudního výroku, že disciplinární nález žalované
obce pražské, jímž byl ze služeb obce propuštěn, je proti němu bez-
účinný a dále se domáhá zaplacení zatím dospělých služebních požitků.
P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a roz-
hodnutí.

D ů v o d y:

Žalobce byl zaměstnancem trvale ustanoveným. Odvolací soud do-
spěl proto k závěru, že podle prvního odstavce § 44 služebního řádu
žalované obce ustanovujícího, že se provinění zaměstnanců trvale usta-
novených projednávají dle týchž předpisů jako disciplinární přestupky
úřední a sluhů, měla podle § 36 služební pragmatiky pro úředníky a
sluhy hlavního města Prahy ze dne 20. prosince 1905, č. j. 3624 Os.
v doslovu dalších ji změňujících a doplňujících usnesení v discipli-
nární věci žalobcově o vině a trestu rozhodovati městská rada, která
žalobce jmenovala, a nikoliv — jak se skutečně stalo — disciplinární
komise. Avšak odvolací soud přehlíží, že § 44 služebního řádu pouka-
zuje jen zásadně k předpisům služební pragmatiky, a to hlavně v pří-
čině řízení (»projednávají se«) a že obsahuje četné odchylky od ustano-
vení služební pragmatiky pro úředníky a sluhy, pokud jde o vyřízení
disciplinárních věcí. Pro nynější spor přichází zvlášť v úvahu § 8 a
§ 48 služebního řádu. Podle posledního odstavce § 8 může trvale usta-
novený zaměstnanec proti své vůli býti propuštěn jedině rozhodnutím
komise disciplinární a v § 48 služ. ř. ustanoveno, že působnost discipli-
nární komise (složené podle § 45 služ. řádu) se vztahuje na všechny
zaměstnance, jichž se týká dotčený služební řád, a že její usnesení jsou
oboustranně závazná. Z toho jest patrné, že pokud jde o dělníky a zří-
zence, byla disciplinární moc svěřena disciplinární komisi a ponecháno
jí konečné rozhodnutí ve věcech kárných, a není tedy třeba, by disci-
plinární komise předkládala pouhé své návrhy na rozhodnutí městské
radě, jak je to předepsáno při kárném řízení proti úředníkům a sluhům
v služební pragmatice. Odvolací soud vycházejí z mylného právního